

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"מה אתה פועל?"

הרב נחום כהן

אבי היה ממקימי מתיבתא "תפארת ישראל - רוז'ין", בנשיאות האדמו"ר מבויאן, ואני הייתי מראשוני התלמידים בישיבה. במהלך שנות לימודנו בישיבה התקשרנו מאוד לאדמו"ר מבויאן, עד כדי כך שאחרי החתונה החלטנו, חברי הרב ישראל ברזל ואני, לנסוע לבקרו בניו יורק. לקראת חודש החגים, חודש תשרי של שנת תשכ"ד (1963) ארגנו חסידי חב"ד בארץ טיסת צ'רטור לניו יורק והחלטנו להצטרף לאותה טיסה. לקחנו הלוואה ונרשמנו לצ'רטור של חסידי חב"ד.

כשנודע לנו שחברי הקבוצה זכאים להיכנס ליחידות אצל הרבי בעשרת ימי תשובה, "בין כסה לעשור", החלטנו לנצל את ההזדמנות ולהיכנס גם אנו ליחידות עם הרבי מליובאוויטש.

התור שלנו נקבע לשעה עשר בלילה, ונסענו לשם ברכבת תחתית מהמקום שבו התארחנו, באיסט סייד במנהטן. ראשון נכנס חברי. אחר כך הוא סיפר לי שהרבי שאל לשמו, ואחרי שענה "ברזל", שאל הרבי, "ברזל? לפני שנים עשרה שנה ביקר אצלי אחד בשם ברזל. איך אתם קשורים?" מסתבר שאכן, דודו הרב עזרא ברזל ביקר אצל הרבי בעבר. כאשר סיפר חברי לדודו על כך אחר כך, הוא היה המום. "הרי בשנים עשרה השנה שחלפו מאז ביקורי אצל הרבי לא התכתבתי עמו, לא שוחחתי ולא ראיתי אותו - איך הוא זכר אותי אחרי כל אותן שנים, שבמהלכן בוודאי פגש עוד אלפי אנשים?"

היחידות של חברי אצל הרבי ארכה כחמש או שש דקות, ואחר כך הגיע תורי להיכנס. ברגעים הראשונים הייתי מאוד מרוגש, ובקושי יכולתי להוציא מילה מרוב פחד. אבל ברגע שהרבי הביט בי במבטו המיוחד והחל לדבר איתי הרגשתי יותר נינוח.

תחילה שאל אותי הרבי לשמי, והתעניין לסיבת בואי לאמריקה, וסיפרתי לו שהגעתי כדי לבקר את האדמו"ר מבויאן. שוחחנו ביידיש, והרבי המשיך ושאל אותי, "וואס טוט איר?", כלומר, "מה אתה עושה?" עניתי שאני לומד חצי יום בישיבת רוז'ין ובחצי השני של היום בישיבת מיר. הרבי הסתכל עלי במבט נוקב ואמר, "לא שאלתי אותך מה אתה עושה באופן פרטי. התכוונתי מה אתה פועל?" - ביידיש שאלה זו יכולה הייתה להתפרש בשתי המשמעויות.

בתגובה, סיפרתי לרבי שאני מוסר שיעור בבית כנסת בעיר

גנים. בישיבת מיר עודדו את האברכים לצאת פעם בשבוע למסור שיעור באחד מבתי הכנסת הרבים בשכונות שברחבי ירושלים. אני יצאתי לשכונת עיר גנים והתחלתי לתת שיעור הלכה פעם בשבוע מתוך ספר "בן איש חי" בין מנחה לערבית. כעבור זמן מה שאלו הגבאים אם אוכל להגיע פעמיים בשבוע, ואחר תקופת מה ביקשו שזה יהפוך לשיעור יומי.

בתגובה לדבריי נהרה התפשטה על פני הרבי והוא אמר, "לכך התכוונתי! מדוע הינך שותק, ולא מספר על כך?" הרגשתי שהרבי הביט בי וכאילו אמר, "פה יש אדם שמסוגל וצריך לפעול". הוא לא התעניין רק במעשיי כאדם פרטי, אלא כיצד אני מנצל את כוחותי כדי להשפיע על אחרים - וברגע ששמע על השיעורים שאני מוסר ראיתי בעיניו את הנחת ואת שביעות הרצון.

הרבי המשיך והתעניין לגבי פרטי הפעילות שם. אחר כך החל הרבי להדריך אותי בפרוטרוט לגבי אופן הגישה אל יהודים מחוגים ומעדות שונים. הוא הזכיר בדבריו את האשכנזים, המרוקאים, העיראקים, התימנים וציין את הבדלי המנטליות והמנהגים שיש לכל עדה ועדה. כללו של דבר, אמר הרבי, חשוב לדעת לדבר אל כל אחד בשפתו, ולכבד את המנהגים

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

ואת הנוסחאות שלהם, שכן כולם מיוסדים בהררי קודש. העיקר מבחינת הרבי היה לקרבם ולחזקם בשמירת התורה ובקיום המצוות בפועל.

בשעתו לא לגמרי הבנתי מדוע הרבי מאריך כל כך לבאר לי את כל הדברים הללו, אך בהמשך, בעיקר בשנות עבודתי במגדל העמק לצד הרב יצחק דוד גרוסמן שליט"א, הבנתי בדיעבד איך הרבי הדריך אותי מראש לעבודה שאדרש לעשות שם. היה מדובר לא רק בטיפול ובהדרכה של התלמידים עצמם, אלא של המשפחות שלהם, ואלה באו מרקעים מגוונים ומעדות שונות, והיה צורך לדעת לדבר אל כל אחד בשפתו ובסגנונו.

בהמשך פנה אלי הרבי ואמר, "אני רוצה לבקש ממך טובה אישית, האם תסכים?", ואני כמובן עניתי, "כן, בוודאי!" חשבתי שהרבי עומד להטיל עלי שליחות כל שהיא. אך אז הוא החל להסביר לי שאצל יהודי מרוקו יש טעות נפוצה שכאשר נער מגיע לגיל שלוש עשרה, לא כולם יודעים שהוא מחויב כבר מאותו רגע בהנחת תפילין, ורבים דוחים זאת עד לאחר שעורכים "חגיגה" לרגל הבר-מצווה, ורק אז מתחילים להניח תפילין. "בבקשה, תודיע להם בשמי שמגיל שלוש עשרה חייבים להניח תפילין, ואת החגיגה אפשר לערוך מתי שרוצים".

התחלתי לומר לרבי שאני לא שמעתי מכך, אך הרבי אמר, "הרי הבטחתם לי!"

מה שמדהים הוא שתקופת מה אחרי שחזרתי ארצה, הוזמנתי באחת השבתות למסור הרצאות בכמה בתי כנסת בעיר גנים. התארחתי אצל רב השכונה, ותכננתי מתי אבקר בכל אחד מבתי הכנסת. בשבת בבוקר נכנסתי לבית כנסת "שבת אחים" וברגע שראה אותי הגבאי ניגש אלי ואמר, "כבוד הרב, טוב שבאת! יש לנו היום שני אחים שעושים בר-מצווה ואין מי שיגיד דרשה". שאלתי האם מדובר בתאומים, והוא הסביר שהם אינם תאומים, אלא האחד כבר בן ארבע עשרה והשני עכשיו הגיע לגיל שלוש עשרה ולכן החליטו לחגוג לשניהם יחד.

נזכרתי בדברי הרבי ושאלתי את האבא, "וזה שכן ארבע עשרה כבר הניח תפילין?"

"לא, מה פתאום. עוד לא עשינו מסיבה! איך יניח תפילין?" מיד נעמדתי על הבמה ופתחתי, "מוריי ורבותיי, בשם הרבי מליובאוויטש - התבקשתי למסור לכם שמגיל שלוש עשרה חייבים להתחיל להניח תפילין, בלי קשר לחגיגה, שאותה אפשר לערוך מתי שרוצים". התברר שחלקם פשוט באמת לא היו מודעים לכך - בדיוק כמו שהרבי אמר לי - והם הודו לי על ההבהרה. סיפרתי בשעתו את הדברים לידיד חסיד חב"ד וביקשתי ממנו שיכתוב וידווח על כך לרבי.

תוך כדי היחידות בחדרו של הרבי לא שמתי לב לזמן שעובר, אך כעבור זמן מה נכנס המזכיר הרב גרונר כדי לזרוז אותי שאסיים, אך הרבי סימן לו ביד שזה בסדר. אחרי שחלפו דקות נוספות הוא שוב נכנס, אך אחרי שהרבי סימן לו שוב בידו,

הוא לא הגיע שוב. בדיעבד התברר ששהיתי בחדרו של הרבי חמש עשרה דקות, זמן ממושך יחסית עבור אברך צעיר. לקראת סיום היחידות ביקש ממני הרבי שאמסור דרישת שלום לבבית לאדמו"ר מבויאן, וכך אכן עשיתי. האדמו"ר מבויאן שמח מאוד לקבל את דרישת השלום מהרבי, שאל לשלומי והתעניין מאוד בנוגע לביקורנו אצלו.

אחרי שיצאתי מחדר הרבי הקיפו אותי החסידים, התחילו לרקוד ולשמוח, ואחר כך תפסו והושיבו אותי וביקשו לשמוע מה בדיוק דיבר איתי הרבי. הם הבינו שאם הרבי האריך כל כך, מן הסתם לא היה מדובר בעניינים פרטיים אלא הדרכות בעניינים הנוגעים לכלל.

במשך השנים ביקרתי עוד כמה פעמים אצל הרבי, ובכל פעם זכיתי ממני לקירובים מיוחדים. פעם אחרי תפילת מנחה עשה הרבי לעברי תנועת עידוד בידו הקדושה, ובהזדמנות אחרת כשעברתי בחלוקת הדולרים נתן לי שטר נוסף ואמר, "עבור המעשים הטובים שאתה עושה". באותו ביקור ראשון, ביחידות ההיא, הרבי נתן את לי ה"דחיפה" ואת הדרכון להוסיף ולהתמסר לתחום הפצת היהדות. הרגשתי שבשאלה ההיא, "מה אתה פועל?" הוא הדליק אצלי איזה ניצוץ, ונתן לי את הכוח להמשיך ולהדליק את נר ה' נשמת אדם, לקרב לבן של ישראל לאביהם שבשמים.

הרב נחום כהן הוא רב ומרצה ידוע העוסק מזה שנים רבות בהרבצת תורה ובהפצת יהדות בקרב קהלים מגוונים. הוא רואיין בביתו בירושלים בחדש אדר ב', תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1955) — במכתב להנהלת "אגודת חסידי חב"ד בארץ הקודש" מביע הרבי את תמיהתו על שטרם ניצלו אפיקי פעולה חדשים שנפתחו כדי לסייע ליציאתם של אחיהם היהודים שנתרו מאחורי מסך הברזל, בפרט שרובם הרי באו משם בעצמם ולכן אמורים היו לגלות רגישות יתרה למצוקת אחיהם הסובלים מעול המשטר הקומוניסטי. הרבי מזרזם להתחיל לפעול בעניין באופן מסודר ובהקדם, ובפרט לאור העובדה שמדובר בעניין הכרוך בפיקוח נפשות, ומביע תקוותו ש"בוודאי לא יתרשלו בזה, ויגשו תיכף לעבודה בפועל".¹ ט"ז בכסלו

1 אגרות קודש יב, עמ' קנד

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונום.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד